



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **T. M.**, narozený X.
státní příslušnost: X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2024, č. j. OAM-890/ZA-ZA11-D09-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2024, č. j. OAM-890/ZA-ZA11-D09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „nařízení“), je Litevská republika (dále též „Litva“).

II. Žalobní body

2. Žalobce podal dne 12. 7. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dospěl k závěru, že státem příslušným pro projednání žádosti je Litevská republika. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu, přičemž stran Litevské republiky uvedl, že tam nemá vytvořené žádné funkční zázemí, a to na rozdíl od České republiky (dále jen „ČR“), kde je plně integrován.
3. Žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce podle § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Litvy, v čemž žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění, jelikož není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Postup žalovaného je nezákonný a vydané rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Hlavním nedostatkem napadeného rozhodnutí je skutečnost, že neuvádí nic k důvodům podání žádosti, ani k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy.
4. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobní námitky neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
6. Na základě informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých Litvou vyplývá, že žalobce byl držitelem platného pobytového oprávnění vydaného Litevskou republikou s platností do dne 22. 8. 2025. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Správní orgán na základě této informace odeslal dne 23. 7. 2024 litevské straně žádost o přijetí zpět dle nařízení Dublin III, dne 26. 7. 2024 pak obdržel informaci, že Litva svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznala. V napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě Litvy neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném

členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobce podal dne 8. 7. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 12. 7. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, sdělil, že cestoval letecky dne 20. 6. 2024 z X. přímým letem do ČR. Předtím pobýval v Litevské republice, kde pracoval a poté X., a vrátil se do Uzbekistánu na X. na zhruba tři měsíce. V ČR má kamaráda, který to tu chválil, a tak přicestoval sem. Proti Litvě nic nemá. Kromě litevského víza platného do 22. 8. 2025 žádné další povolení k pobytu neměl. Je X., X., X. v Uzbekistánu. Jeho zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu žádá, neboť potřebuje získat finanční prostředky pro svou rodinu, která má finanční potíže. Vzhledem k této situaci si půjčil peníze, a má tak ve vlasti dluh, který potřebuje splatit.
8. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 12. 7. 2024, v jazyce ruském, za přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že do Litevské republiky přicestoval v roce X. za práci. Pracoval tam přibližně 7 měsíců a pak se vrátil do Uzbekistánu, protože mu skončila platnost víza. Proto v Uzbekistánu požádal o litevskou pobytovou kartu, díky níž se asi za 20 dní vrátil zpátky do této země. Pracoval tam na X. X. a rozhodl se vrátit do Uzbekistánu a X. Po X. si dne 20. 6. 2024 zakoupil letenku a přicestoval do ČR. Původně chtěl letět do Litvy, ale po kontrole policií zjistil, že mu byla pobytová karta zrušena. Dále uvedl, že v tomto státě žádné potíže neměl. Litevcům podle svých slov nevěří, když mu zrušili pobytovou kartu, i když neporušoval zákon. Uvedl, že v této zemi jsou nižší platy. Dodal, že v ČR jsou podle jeho slov hodnější lidé a chtěl by tu zůstat. V Evropské unii se nenacházejí žádní příbuzní žadatele. Na otázku, zda bude respektovat rozhodnutí o návratu do Litevské republiky, uvedl, že by rád zůstal v ČR, ale že nebude porušovat zákon.
9. Podle sdělení Litevské republiky ze dne 25. 7. 2024 byla příslušnost Litevské republiky podle nařízení Dublin III akceptována. Udělená pobytová karta Litevské republiky byla platná od 22. 8. 2023 původně do dne 22. 8. 2025, ke dni 7. 6. 2024 byla litevskými orgány zneplatněna.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul právní úpravu a posuzoval jednotlivá kritéria dle nařízení Dublin III. Žalovaný nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
11. Čl. 8 nařízení Dublin III stanoví postup pro případy, kdy žadatelem je nezletilá osoba bez doprovodu, žadatel je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat.
12. Čl. 9 nařízení Dublin III stanoví postup, kdy žadatel má rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě. Jak vyplývá ze žádosti, na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatele požívající mezinárodní ochrany, toto kritérium též nelze aplikovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

13. Podle čl. 10 nařízení Dublin III, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti, na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 tudíž nelze aplikovat.
14. Podle čl. 11 nařízení Dublin III, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob. Jak vyplývá ze žádosti, na území členských států EU nepobývají žádní rodinní příslušníci žadatele nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 též nelze aplikovat.
15. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
16. Žalovaný konstatoval na základě informací poskytnutých Litevskou republikou v odpovědi ze dne 25. 7. 2024, že žadatel byl dne 8. 7. 2024, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem platného pobytového oprávnění, vydaného Litevskou republikou, s platností od 22. 8. 2023 do 22. 8. 2025. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení Dublin III. Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
17. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Litvy existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP Litva, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 12. 7. 2023. Tento uvádí, že Litevská republika má

propracovaný systém počínající prvotním azylovým řízením po následující soudní proces v případě negativního rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Na úrovni Evropské unie ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litvy, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Litevská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dle přesvědčení správního orgánu ani žadateli nehrozí v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

18. Žalovaný dne 1. 8. 2024 písemně vyzval k seznámení se s podklady právního zástupce žalobce, ten se však k tomuto úkonu nedostavil, a tohoto práva tak nevyužil.
19. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žadatel nevyjádřil žádné zásadní výhrady proti pobytu v Litvě, ani proti řízení o udělení mezinárodní ochrany v Litvě. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, ani nejbližší sociální vazby. Uvedl, že nemá žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl cestovat do Litvy, jako jediný důvod proti této cestě uvedl, že tam nemá známé. Jako žadateli o udělení mezinárodní ochrany mu však bude zpřístupněna přijímací materiální pomoc, včetně ubytování v jednom ze zařízení, a/nebo finanční pomoc. Žadatel se nepotýká se zdravotním omezením, které by mu znemožňovalo cestovat a pobývat v Litvě. Není osobou závislou na pomoci druhých, je soběstačný, schopný si obstarat vlastními schopnostmi prostředky k pokrytí životních nákladů. Žadatel dříve v ČR dlouhodobě nepobýval a nemá zde vybudovány hlubší kulturně-sociální vazby.
20. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, Nejvyšší správní soud uvedl, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. O takový případ se nejedná.
21. Podle čl. 18 nařízení Dublin III je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Litva je tak povinna převzít žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

22. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Podle čl. 7 odst. 1, 2 nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérii stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
25. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
26. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
27. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že státem příslušným k projednání jeho žádosti je Litevská republika.
28. Žalovaný při posouzení této otázky vyšel z doby platnosti povolení k pobytu, vydaného Litevskou republikou, od 22. 8. 2023 do 22. 8. 2025, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 7. 2024, v návaznosti na tato zjištění žalovaný uzavřel, že Litevská republika je příslušná podle čl. 12 nařízení Dublin III (zřejmě myšleno dle čl. 12 odst. 1), neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v době platnosti litevského povolení k pobytu.
29. Z obsahu spisu je však zřejmé, že podle informací Litevské republiky toto povolení bylo ke dni 7. 6. 2024 zneplatněno (viz Letter of Acceptance ze dne 25. 7. 2024), tedy v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany již povolení k pobytu nebylo platné, proto nemohla být dána příslušnost podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III.
30. Žalovaný se v projednávaném případě měl zabývat tím, zda jsou naplněny podmínky čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Žalobce vstoupil letecky na území Evropské unie (ČR) dne 20. 6. 2024 (let z X.). Z obsahu spisu nicméně není zřejmé, na základě jakého titulu mu byl umožněn vstup na území ČR, tedy zda žalobce byl oprávněn vstoupit na území členského státu na základě litevského povolení k pobytu (zřejmě již neplatného), či na

základě jiného oprávnění, případně zda jeho vstup byl neoprávněný, přičemž tyto okolnosti jsou podstatné pro posouzení naplnění podmínek čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Pokud by žadatel překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát, tedy ČR, ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III.

31. Žalovaný tedy v projednávaném případě posoudil příslušnost na základě skutečností, které byly v rozporu se spisem (když žadatel v době podání žádosti již nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu), přičemž na tuto skutečnost upozornil již v rámci pohovoru dne 12. 7. 2024, když žalobce uvedl, že mu na základě tohoto povolení k pobytu nebylo umožněno odletět do Litvy. Následně bylo tvrzení žalobce o skončení platnosti jeho povolení k pobytu potvrzeno i ze strany Litevské republiky (viz Letter of Acceptance ze dne 25. 7. 2024). Žalovaný v návaznosti na tyto informace dostatečně nezjistil rozhodné skutečnosti pro aplikaci čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, případně čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III.
32. Žalobce dále namítal, že v ČR je plně integrován, v Litvě zázemí nemá, žalovaný se měl zabývat důvody podání žádosti a obavami žalobce z pronásledování na území Litvy.
33. Tato žalobní námitka není důvodná, napadeným rozhodnutím nejsou posuzovány samotné důvody, na základě nichž se žadatel domáhá udělení mezinárodní ochrany, pouze byla deklarována příslušnost k projednání jeho žádosti jiným státem. Ze správního spisu žádné obavy z vycestování do Litvy ani z pronásledování na jejím území neplynou, žalobce z ní odcestoval jen proto, že při práci v X. a jel X. do Uzbekistánu. Do Litvy se chtěl vrátit, koupil si letenku, ale zjistil, že jeho karta pobytu byla zrušena, z tohoto důvodu už Litevcům nevěří, neboť ho na zrušení karty nikdo neupozornil. Také jsou v Litvě nižší platy než v ČR. Žalobce v průběhu pobytu v Litvě nečelil žádným obtížím. Není tedy jasné, jaké obavy měl podle žalobce žalovaný vypořádat.
34. Ze správního spisu nevyplývají žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, žalobnímu tvrzení, že žalobce je v ČR plně integrován, nic nenasvědčuje. Žalobce český jazyk zřejmě neovládá, neboť při pohovoru byl nutný tlumočník, na území pobývá velmi krátce (k datu vydání napadeného rozhodnutí zhruba X.). Není zřejmé, v čem konkrétně má plná integrace žalobce v ČR spočívat. Žalovaný též v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč není relevantní skutečnost, že žalobce nebude mít v Litvě zázemí, když jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany bude mít nárok na pomoc státu.
35. Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem. Bude na žalovaném, aby v souladu se skutkovými zjištěními opětovně zhodnotil, jaký stát je příslušný k projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
36. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně ve věci samé.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby,

tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a to 2 úkony po 3 100 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví) náleží zástupci odměna ve výši 1 550 Kč [odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je svou povahou a účelem nejblíží návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Dále byla přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Protože je advokát plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 8 650 Kč, tj. o 1 816,50 Kč. Celkem tak náklady řízení činí 10 466,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. listopadu 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.